

CELESTENING

WAT IK

NOOIT

EERDER

HEB

GEZEGD

‘Het lukt Ng om grote onderwerpen als afkomst, vooroordelen en identiteit in de kleine dynamiek van één gezin te verwerken.

Een waanzinnige triomf. – LIBRARY JOURNAL

Over het boek

Juni 1977. In het universiteitsstadje Middlewood ontdekt de familie Lee dat hun dochter verdwenen is. Een paar dagen later wordt het lichaam van de zestienjarige Lydia uit het meer gevist. Verteerd door schuldgevoelens slaat haar vader een roekeloze weg in die hem zijn huwelijk kan kosten. Haar moeder Marilyn is gebroken, maar vastbesloten om een dader te vinden – tegen elke prijs. Lydia's broer is er zeker van dat hun getroebleerde buurjongen Jack iets te maken heeft met het drama. Maar het is de jongste in de familie, Hannah, die meer ziet dan iemand zich realiseert en die wel eens de enige zou kunnen zijn die weet wat er echt gebeurd is.

'Mensen, dit boek heeft alles in huis. Alles.' – *The Huffington Post*

Over de auteur

Celeste Ng is opgegroeid in Pennsylvania en Ohio. Ze studeerde aan Harvard en de University of Michigan. Haar korte verhalen en essays zijn gepubliceerd in o.a. *One Story*, *TriQuarterly* en *Bellevue Literary Review* en ze heeft voor een van haar verhalen de Pushcart Prize in ontvangst mogen nemen. Ze schrijft inmiddels aan haar tweede roman en aan een collectie korte verhalen. Daarnaast geeft ze les aan Grub Street, een creative writing centre.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Celeste Ng

Wat ik nooit
eerder heb
gezegd

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Everything I Never Told You

Copyright © 2014 by Celeste Ng

First published by The Penguin Press,
a member of Penguin Group (USA) LLC, 2014

Vertaling

Saskia Peterzon-Kotte

Omslagbeeld

© Hayden Verry / Arcangel Images

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0609 1

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn familie

een

Lydia is dood. Maar dat weten ze nog niet. Op 3 mei 1977, om halfzeven 's ochtends, weet niemand iets behalve dit onbeduidende feit: Lydia is te laat voor het ontbijt. Zoals altijd heeft haar moeder naast Lydia's schaalte cornflakes een geslepen potlood en haar natuurkundehuiswerk neergelegd: zes opgaven, gemarkeerd met vinkjes. Terwijl Lydia's vader naar zijn werk rijdt, draait hij de knop naar de zender van WXPk, de Beste Nieuwsbron van Noordwest-Ohio, die wordt verstoord door het gekraak van statische ruis. Op de trap geeuwt Lydia's broer, die nog steeds verzonken is in het staartje van zijn droom. En op haar stoel in de hoek van de keuken zit Lydia's zus met grote ogen over haar cornflakes gebogen, die ze een voor een stuk zuigt, wachtend tot Lydia verschijnt. Zij is degene die uiteindelijk zegt: 'Lydia doet er lang over vandaag.'

Boven doet Marilyn de deur van haar dochters kamer open en ziet dat het bed onbeslapen is: het dekbed heeft nog keurig geplooid ziekenhuishoekjes, het kussen is nog opgeschud en bol. Er lijkt niets van zijn plek te zijn geweest. Een mosterdkleurige ribbroek verfrommeld op de grond, één sok met regenboogstrepen. Een rijtje vaantjes van de wetenschapsbeurs aan de wand, een ansichtkaart van Einstein. Lydia's plunjezak op de grond van de kast gepropt. Lydia's groene boekentas tegen haar bureau gekwakt. Lydia's flesje Baby Soft-parfum op de kast; er hangt nog steeds

een zoet, poederig, lief babygeurtje. Maar geen Lydia.

Marilyn sluit haar ogen. Als ze ze opendoet is Lydia er misschien wel weer, met het dekbed zoals altijd over haar hoofd getrokken en plukken haar die eronderuit steken. Een knorrige bobbel onder de spreid die ze op de een of andere manier even niet zag. *Ik was in de badkamer, mam. Ik ging even naar beneden om wat water te drinken. Ik lag hier al die tijd al.* Natuurlijk is er niets veranderd als ze weer kijkt. De gesloten gordijnen glanzen als een zwart televisiescherm.

Beneden blijft ze in de deuropening van de keuken staan met een hand aan weerszijden van de deurpost. Haar stilte is veelzeggend. 'Ik kijk wel even buiten,' zegt ze ten slotte. 'Misschien is ze om de een of andere reden...' Ze houdt haar blik op de grond gericht terwijl ze naar de voordeur loopt, alsof Lydia's voetstappen in de gangloper gegrift zouden kunnen staan.

Nath zegt tegen Hannah: 'Ze was gisteravond op haar kamer. Ik hoorde de radio aanstaan. Om halftwaalf.' Hij zwijgt, bedenkend dat hij geen welterusten heeft gezegd.

'Kun je op je zestiende ontvoerd worden?' vraagt Hannah.

Nath prikt met zijn lepel in zijn kom. De cornflakes worden slap en zinken weg in de troebele melk.

Hun moeder komt de keuken weer binnen en één heerlijke fractie van een seconde zucht Nath opgelucht: daar is ze, Lydia, gezond en wel. Dat gebeurt soms. Hun gezichten lijken zo op elkaar dat je hen met elkaar verwacht als je een van hen vanuit je ooghoek ziet: dezelfde elfachtige kin en hoge jukbeenderen, en hetzelfde kuiltje in de linkerwang, dezelfde bouw met de smalle schouders. Alleen hun haarkleur is anders, dat van Lydia is inktzwart en dat van hun moeder honingblond. Hij en Hannah lijken op hun vader.

Een vrouw hield hen een keer staande in de supermarkt en vroeg: ‘Chinees?’ en toen ze ja zeiden, omdat ze niet wilden beginnen aan helften en kwarten, knikte ze wijs. ‘Ik wist het,’ zei ze. ‘Door de ogen.’ Ze trok met haar vingertoppen allebei haar ooghoeken naar buiten. Maar in weerwil van de erfelijkheidsleer heeft Lydia om de een of andere reden haar moeders blauwe ogen en ze weten dat dit een van de redenen is waarom ze hun moeders lievelingetje is. En ook dat van hun vader.

Dan brengt Lydia een hand naar haar voorhoofd en wordt weer zijn moeder.

‘De auto staat er nog,’ zegt ze, maar Nath wist al dat dat zo was. Lydia kan niet rijden, ze heeft nog niet eens een oefenrijbewijs. Vorige week heeft ze hen allemaal nog verbaasd door te zakken voor haar examen en hun vader zou haar nooit achter het stuur laten zitten zonder. Nath roert door zijn cornflakes, die onder in zijn kom in een smurrie zijn veranderd. De klok voor in de hal tikt en slaat dan halfacht. Niemand verroert zich.

‘Gaan we nog wel naar school vandaag?’ vraagt Hannah.

Marilyn aarzelt. Dan loopt ze naar haar tas en haalt met een efficiënt gebaar haar sleutelhanger eruit. ‘Jullie hebben allebei de bus gemist. Nath, neem mijn auto maar en zet Hannah onderweg even af.’ Dan: ‘Maak je geen zorgen. We komen er wel achter wat er aan de hand is.’ Ze kijkt hen geen van beiden aan. Geen van hen kijkt haar aan.

Als de kinderen weg zijn, haalt ze een mok uit het keukenkastje en probeert haar handen stil te houden. Lang geleden, toen Lydia nog een baby was, had Marilyn haar een keer in de woonkamer laten spelen op een kleed en was naar de keuken gegaan voor een kop thee. Ze was pas elf maanden geweest. Marilyn haalde de ketel van het vuur en toen ze zich omdraaide, zag ze Lydia in de deur-

opening staan. Ze was geschrokken en had haar hand op de hete gaspit gelegd. Er kwam een rode, spiraalvormige streep op haar hand en ze bracht hem naar haar lippen, terwijl ze met betraande ogen naar haar dochter keek. Lydia was vreemd alert toen ze daar stond, alsof ze de keuken voor het eerst in zich opnam. Marilyn dacht er niet aan dat ze die eerste stapjes had gemist of hoe groot haar dochter was geworden. De gedachte die door haar hoofd flitste was niet *Hoe heb ik dat kunnen missen?* maar *Wat heb je nog meer verborgen gehouden?* Nath had zich vlak voor haar neus opgetrokken, waarna hij hobbelde, waggelde en omkukelde, maar ze kon zich niet herinneren dat Lydia ook maar was begonnen met staan. Toch leek ze heel vast op haar blote voetjes te staan, met haar kleine vingertjes die net onder de ruches van de mouwen van haar rompertje uitkwamen. Marilyn had vaak met haar rug naar haar toe gestaan als ze de koelkast openmaakte of de was deed. Lydia kon wel weken eerder zijn begonnen met lopen, zonder dat zij het wist, als zij over een pan gebogen stond.

Ze had Lydia opgepakt, haar haar gladgestreken en gezegd hoe slim ze was en hoe trots haar vader zou zijn als die thuiskwam. Maar ze had het gevoel gehad dat ze een afgesloten deur in een vertrouwde kamer had gevonden: Lydia, nog zo klein dat je haar kon wiegen, had geheimen. Marilyn kon haar voeden en in bad doen en haar beentjes in haar pyjamabroek stoppen, maar delen van haar leven waren nu al afgeschermd. Ze gaf Lydia een kus op haar wang en trok haar dicht tegen zich aan, waarbij ze probeerde zich op te warmen tegen het lijfje van haar dochter.

Nu nipt Marilyn van haar thee en denkt terug aan die verrassing.

Het nummer van de middelbare school hangt op het kur-

ken prikbord naast de koelkast en Marilyn pakt het kaartje eraf, draait het nummer en wikkelt het snoer om haar vinger terwijl de telefoon overgaat.

‘Middlewood High,’ zegt de secretaresse na de vierde keer overgaan. ‘U spreekt met Dottie.’

Ze herinnert zich Dottie: een vrouw met de bouw van een bankkussen, die haar grijzende rode haar nog in een suikerspin draagt. ‘Goedemorgen,’ begint ze en dan stamelt ze: ‘Zit mijn dochter vanochtend in de klas?’

Dottie maakt beleefd een ongeduldig klakgeluid. ‘Mag ik weten met wie ik spreek?’

Het duurt even voor ze zich haar eigen naam herinnert. ‘Marilyn. Marilyn Lee. Mijn dochter is Lydia Lee. Tiende klas.’

‘Even haar rooster opzoeken. Eerste uur...’ Stilte. ‘Elfde klas natuurkunde?’

‘Ja, dat klopt. Bij meneer Kelly.’

‘Ik laat iemand naar beneden gaan om in die klas te kijken.’ Er klinkt een bons als de secretaresse de hoorn op het bureau legt.

Marilyn bestudeert haar mok en het plasje water dat die op het aanrecht heeft gemaakt. Een paar jaar geleden was er een klein meisje in een bergruimte gekropen en gestikt. Daarna had de politie elk huis een flyer gestuurd: *Als u uw kind kwijt bent, ga het dan meteen zoeken. Kijk in de wasmachine en de droger, de kofferbak van de auto, het gereedschapsschuurtje, overal waar het zich verstopt kan hebben. Bel onmiddellijk de politie als uw kind niet te vinden is.*

‘Mevrouw Lee?’ vraagt de secretaresse. ‘Uw dochter zit niet in de klas van haar eerste uur. Belt u om haar afwezigheid te melden?’

Zonder antwoord te geven hangt Marilyn op. Ze prikt het telefoonnummer weer op het prikbord, waarbij haar voch-

tige vingers de inkt uitsmeren, zodat de cijfers vervagen als bij harde wind of onder water.

Ze kijkt in elke kamer en maakt elke kast open. Ze tuurt in de lege garage: niets, behalve een olievlek op het beton en de vage, bedwelmende geur van diesel. Ze weet niet precies waar ze naar zoekt: verdachte voetafdrukken? Een spoor van broodkruimels? Toen ze twaalf was, was er bij haar op school een ouder meisje verdwenen dat dood werd gevonden. Ginny Barron. Ze had tweekleurige schoenen aangehad, die Marilyn dolgraag had willen hebben. Ginny was naar de winkel gegaan om sigaretten te kopen voor haar vader en twee dagen later vonden ze haar lichaam aan de kant van de weg, halverwege Charlottesville, gewurgd en naakt.

Nu buitelen de gedachten door Marilyns hoofd. De zomer van Son of Sam is net begonnen – hoewel de pers hem pas sinds kort die naam heeft gegeven – en zelfs in Ohio schreeuwen de krantenkoppen over de laatste schietpartij. Binnen een paar maanden zal de politie David Berkowitz oppakken en zal het land zich weer op andere dingen richten: de dood van Elvis, de nieuwe Atari, Fonzie die over een haai springt. Maar op dit moment, nu donkerharige New Yorkers blonde pruiken kopen, ervaart Marilyn de wereld als angstaanjagend en willekeurig. Dat soort dingen gebeuren hier niet, prent ze zich in. Niet in Middlewood, dat zichzelf wel een stad noemt, maar eigenlijk maar een klein universiteitsstadje met drieduizend studenten is, waarvan dan het slechts een uur rijden is naar Toledo, waar een zaterdagavond uit de rolschaatsbaan of bowlen of de drive-inbioscoop betekent, en waar zelfs Middlewood Lake – midden in het stadje – eigenlijk maar een veredelde vijver is. (Op dat laatste punt heeft ze ongelijk: het meer heeft een doorsnee van driehonderd meter en het is diep.) Toch trekt

er een tinteling langs haar onderrug, alsof er torretjes overheen lopen.

Binnen trekt Marilyn het douchegordijn opzij, waarbij de ringetjes over de roede knarsen, en staart naar de witte ronding van de badkuip. Ze doorzoekt alle keukenkastjes. Ze kijkt in de voorraadkast, de garderobekast, de oven. Dan doet ze de koelkast open en tuurt naar binnen. Olijven. Melk. Een roze piepschuimverpakking met kip, een krop ijsbergsla, een trosje jadekleurige druiven. Ze raakt het koele glas van de pot pindakaas aan en doet hoofdschuddend de deur dicht. Alsof Lydia daar op de een of andere manier in zou zitten.

De ochtendzon vult het huis, romig als citroenkleurig chiffon, en verlicht de binnenkant van de kastjes en de lege kledingkasten en de schone, kale vloeren. Marilyn kijkt omlaag naar haar handen, die eveneens leeg zijn en bijna gloeien in het zonlicht. Ze pakt de telefoon en draait het nummer van haar man.

Voor James is het op kantoor een doodgewone dinsdag en hij tikt met zijn pen tegen zijn tanden. Een zin van smoezelig getypte letters die ietwat omhoog loopt: *Servië was een van de machtigste Baltische staten*. Hij streept *Baltische* door en schrijft *Balkan-*, waarna hij de bladzijde omslaat. *Aartshertog France Ferdinand werd vermoord door leden van de Zwarte Band*. *Franz*, denkt hij, *Zwarte Hand*. Hebben deze studenten ooit hun boeken opengeslagen? Hij stelt zich voor hoe hij voor in de collegezaal staat met zijn aanwijsstok in de hand en de uitgerolde kaart van Europa achter zich. Het is een introductiecollege, 'Amerika en de Wereldoorlogen', hij verwacht geen diepgaande kennis of kritisch inzicht. Slechts een basaal begrip van de feiten en een student die *Tsjecho-Slowakije* correct kan spellen.

Hij slaat het essay dicht, schrijft het cijfer op de voorkant – een zesenhalf – en omcirkelt het. Elk jaar tegen de zomer gooien de studenten er met de pet naar; vonkjes van wrok laaien als vlammen op en sproeien tegen de raamloze muren van de collegezaal. Hun essays worden afgeraffeld, alinea's worden soms midden in een zin afgebroken, alsof de studenten hun gedachten niet zo lang konden vasthouden. Was het verspilling, vraagt hij zich af. Alle collegeaantekeningen die hij heeft aangescherpt, alle kleurendia's over MacArthur en Truman en de kaarten van Guadalcanal. Niets meer dan grappige namen om over te giechelen, het hele vak gewoon de zoveelste vereiste om van de lijst te schrappen voordat ze afstuderen. Wat kon hij hier anders verwachten? Hij legt het essay op de stapel bij de andere en gooit zijn pen erbovenop. Door het raam ziet hij de kleine groenstrook en drie kinderen in spijkerbroek die met een frisbee gooien.

Toen hij jonger was, net van de faculteit af, werd James zelf vaak voor een student aangezien. Dat is in geen jaren meer gebeurd. Komend voorjaar wordt hij zesenvertig; hij heeft een vaste aanstelling en er zitten wat zilveren haren tussen het zwart. Toch wordt hij soms nog voor iemand anders aangezien. Een receptioniste van het universiteitskantoor dacht een keer dat hij een diplomaat uit Japan was die op bezoek kwam en vroeg hem hoe zijn vlucht uit Tokyo was geweest. Hij geniet van het verraste gezicht van mensen als hij zegt dat hij professor in de Amerikaanse geschiedenis is. 'Tja, ik ben nu eenmaal Amerikaan,' zegt hij dan als mensen met hun ogen knipperen, met een enigszins verdedigend toontje in zijn stem.

Er klopt iemand aan; zijn onderwijsassistente, Louisa, met een stapel papieren.

'Professor Lee. Ik wilde u niet storen, maar uw deur stond

open.' Ze legt de essays op zijn bureau en zwijgt even. 'Deze waren niet zo goed.'

'Nee. Mijn helft ook niet. Ik had gehoopt dat jij alle tien in jouw stapeltje had.'

Louisa lacht. Toen hij haar voor het eerst had gezien, tijdens zijn werkcolleges voor laatstejaarsstudenten in het laatste semester, had ze hem verrast. Van achteren had ze zijn dochter geweest kunnen zijn: ze hadden bijna hetzelfde haar, dat donker glanzend op hun schouders hing, en dezelfde manier van zitten met hun ellebogen dicht tegen hun lijf geklemd. Maar toen ze zich omdraaide, was haar gezicht volkomen van haarzelf, smal terwijl dat van Lydia breed was, met standvastige bruine ogen. 'Professor Lee?' had ze met uitgestrekte hand gezegd. 'Ik ben Louisa Chen.' Achttien jaar op Middlewood College, had hij gedacht, en hier was de eerste oriëntaalse studente die hij ooit had gehad. Zonder het te beseffen had hij geglimlacht.

Toen kwam ze, een week later, naar zijn kantoor. 'Is dat uw gezin?' vroeg ze, en ze kantelde de foto op zijn bureau naar zich toe. Er viel een stilte terwijl ze hem bekeek. Iedereen deed hetzelfde en dat was de reden dat hij de foto in het zicht liet staan. Hij zag haar ogen van zijn gezicht op de foto van dat naar zijn vrouw en kinderen glijden, en weer terug. 'O,' zei ze even later en hij zag dat ze haar verwarring probeerde te verbergen. 'Uw vrouw is... niet Chinees?'

Dat zei iedereen. Maar van haar had hij iets anders verwacht.

'Nee,' zei hij en hij zette het lijstje recht, zodat het haar directer aankeek, in een volmaakte hoek van vijfenveertig graden. 'Dat klopt.'

Toch had hij haar aan het eind van het najaarssemester gevraagd om als corrector te fungeren bij zijn bachelorcol-

leges. En in april had hij haar gevraagd als onderwijsassistent voor zijn zomercursus.

‘Ik hoop dat de zomerstudenten beter zullen zijn,’ zegt Louisa nu. ‘Een paar mensen beweerden dat het treintraject van Kaapstad naar Caïro in Europa lag. Voor universiteitsstudenten hebben ze verbazingwekkend veel moeite met topografie.’

‘Tja, dit is geen Harvard, dat is zeker,’ zegt James. Hij schuift de twee stapels essays in elkaar en tikt ze als een spel kaarten netjes op elkaar op zijn bureaublad. ‘Soms vraag ik me af of het allemaal verspilde moeite is.’

‘U kunt uzelf niet de schuld geven als de studenten hun best niet doen. En ze zijn niet allemaal zo slecht. Er hebben er een paar een tien gehaald.’ Louisa knippert naar hem en opeens is haar blik ernstig. ‘Uw leven is geen verspilde moeite.’

James had alleen gedoeld op de introductiecursus, het lesgeven aan deze studenten die, jaar in, jaar uit, niet de moeite namen om zelfs maar de basistijdlijn te leren. Ze is drieëntwintig, denkt hij; ze weet niets van het leven, verspild of anderszins. Maar het is leuk om te horen.

‘Sta eens stil,’ zegt hij. ‘Er zit iets in je haar.’ Haar haar is koel en een beetje vochtig, nog niet helemaal droog na haar ochtenddouche. Louisa blijft stilstaan, haar ogen open en op zijn gezicht gericht. Het is geen bloemblaadje, zoals hij eerst dacht. Het is een lieveheersbeestje en als hij het eruit haalt, tippelt het op ragfijne gele pootjes weg en gaat ondersteboven aan zijn vingernagel hangen.

‘Die verdomde beestjes zitten overal in deze tijd van het jaar,’ zegt een stem vanuit de deuropening en als James opkijkt, ziet hij dat Stanley Hewitt zijn hoofd naar binnen steekt. Hij mag Stan niet. Het is een opgeblazen, vlezige kelrel die hem te luid en te traag praat, alsof hij hardhorend

is, en die domme moppen vertelt die beginnen met *George Washington, Buffalo Bill en Spiro Agnew lopen een bar binnen...*

‘Wilde je iets vragen, Stan?’ vraagt James. Hij is zich prompt bewust van zijn hand, waarvan de duim en wijsvinger als een proppenschieter op Louisa’s schouder gericht zijn, en trekt hem terug.

‘Ik wilde alleen iets vragen over het laatste memo van de decaan,’ zegt Stanley, die een gestencild papier omhooghoudt. ‘Ik wilde niets verstoren.’

‘Ik moet er toch vandoor,’ zegt Louisa. ‘Prettige ochtend nog, professor Lee. Ik zie u morgen. En u ook, professor Hewitt.’ Terwijl ze zich langs Stanley wringt en de gang in loopt, ziet James dat ze bloost en zijn eigen gezicht begint te gloeien. Als ze weg is, gaat Stanley op de hoek van James’ bureau zitten.

‘Knap meisje,’ zegt hij. ‘Ze wordt van de zomer ook je assistente, hè?’

‘Ja.’ James opent zijn hand en het lieveheersbeestje beweegt zich over het topje van zijn vinger en volgt het pad van zijn vingerafdruk, almaar rondjes in kronkels en krullen. Hij wil zijn vuist midden in Stanleys grijns planten en Stanleys ietwat scheefstaande voortand in zijn knokkels voelen snijden. In plaats daarvan vermorzelt hij het lieveheersbeestje met zijn duim, als een popcornschilletje, en het insect verpulvert tot zwavelkleurig poeder. Stanley laat zijn vinger langs de ruggen van James’ boeken glijden. Later zal James hunkeren naar de onschuldige kalmte van dit moment, naar die laatste seconde waarin Stans verlekkerde blik het ergste was wat hij aan zijn hoofd had. Maar vooralsnog is hij, wanneer de telefoon gaat, zo opgelucht door die onderbreking dat hij aanvankelijk de angst in Marilyns stem niet eens hoort.

‘James?’ vraagt ze. ‘Kun je naar huis komen?’

De politie vertelt dat heel veel pubers zonder waarschuwing van huis gaan. Heel vaak, zeggen ze, zijn de meisjes boos op hun ouders terwijl de ouders dat niet eens weten. Nath kijkt toe hoe ze door de kamer van zijn zus lopen. Hij verwacht talkpoeder en plumeaus, snuffelende honden, vergrootglazen. In plaats daarvan kijken de agenten alleen maar: naar de posters die met punaises boven haar bureau geprikt zijn, de schoenen op de grond, de half openstaande boekentas. Dan legt de jongste zijn hand om de ronde, roze dop van Lydia's parfumflesje, alsof hij het hoofdje van een kind in zijn hand houdt.

De meeste zaken waarin meisjes worden vermist, zegt de oudste agent, lossen vanzelf binnen vierentwintig uur op. Dan komen de meisjes uit zichzelf terug.

'Wat betekent dat?' vraagt Nath. 'De mééste? Wat betekent dat?'

De agent tuurt over zijn bifocale bril. 'In het overgrote deel van de zaken,' zegt hij.

'Tachtig procent?' vraagt Nath. 'Negentig? Vijfennegentig?'

'Nathan,' zegt James. 'Zo kan ie wel weer. Laat agent Fiske zijn werk doen.'

De jongste agent noteert de bijzonderheden in zijn boekje: Lydia Elizabeth Lee, zestien, voor het laatst gezien op maandag 2 mei, gebloemde halterjurk, ouders James en Marilyn Lee. Daarbij kijkt agent Fiske indringend naar James, en er welt een herinnering bij hem op.

'Zeg, uw vrouw was toch ook eens vermist?' vraagt hij. 'Ik herinner me die zaak nog. In 1966, nietwaar?'

Er verspreidt zich een warme gloed in James' nek, als zweetdruppeltjes achter zijn oren. Nu is hij blij dat Marilyn beneden bij de telefoon wacht. 'Dat was een misverstand,' zegt hij stijfjes. 'Miscommunicatie tussen mijn vrouw en mij. Een familiekwestie.'